

মধুবন

“সঁচা আত্মিক প্ৰেমাস্পদৰ লক্ষণ সমূহঃ”

আজি আত্মিক প্ৰেমিকে নিজৰ আত্মিক প্ৰেমিকা আত্মাসকলক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিছেইক। গোটেই কল্পৰ ভিতৰত এই সময়তহে আত্মিক প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকাসকলৰ মিলন হয়। বাপদাদাই নিজৰ প্ৰত্যেক প্ৰেমিকা আত্মাসকলক দেখি হৰ্ষিত হয় - কিদৰে আত্মিক আকৰ্ষণত আকৰ্ষিত হৈ নিজৰ প্ৰকৃত প্ৰেমিকক জানি ল’লে, পাই গ’ল! হেৰুৱাই পেলোৱা প্ৰেমিকাসকলক দেখি প্ৰেমিকো আনন্দিত হয় যে পুনৰাই নিজৰ যথার্থ ঠিকনাত আহি উপস্থিত হ’ল। এনেকুৱা সৰ্বপ্ৰাপ্তি কৰাওঁতা অন্য কোনো প্ৰেমিক পাব নোৱাৰা। আত্মিক প্ৰেমিকে সদায় নিজৰ প্ৰেমিকাসকলক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ ক’লে আহে? যেনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা, তেনেকুৱাই শ্ৰেষ্ঠ স্থানত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহে। এয়া কোনখন স্থান য’ত মিলন উদযাপন কৰি আছাইক? এই স্থানক যি বুলিয়েই কোৱা, সকলো নাম এই স্থানক দিব পাৰা। এনেও মিলনৰ স্থান যি অতি প্ৰিয় হয় সেয়া কেনেকুৱা হয়? মিলন হয়তো ফুলৰ বাগিচাত হয় নতুবা সাগৰৰ কাষত মিলিত হোৱা যায়, যাক তোমালোকে সমুদ্ৰ তীৰ (বীচ) বুলি কোৱা। গতিকে এতিয়া ক’ত বহি আছা? জ্ঞান সাগৰৰ দাঁতিত আত্মিক মিলনৰ স্থানত বহি আছা। আত্মিক বা আল্লাৰ বাগিচা (গড়লী গাৰ্ডেন) হয়। আৰুতো অনেক প্ৰকাৰৰ বাগিচা দেখিছা কিন্তু এনেকুৱা বাগিচা য’ত প্ৰত্যেকেই ইজন সিজনতকৈ বেছিকৈ প্ৰস্ফুটিত ফুল হয়, প্ৰত্যেকে সুন্দৰতাৰে নিজৰ সুবাস বিয়পাই আছে - এনেকুৱা বাগিচা হয়। এই সাগৰৰ তীৰত বাপদাদা বা প্ৰেমিকে সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহে। সেয়া অনেক সাগৰৰ তীৰ দেখিলা কিন্তু এনেকুৱা সাগৰৰ তীৰ ক’ত দেখিছা য’ত জ্ঞান সাগৰৰ স্নেহৰ ঢৌ, শক্তিৰ ঢৌ, ভিন্ন ভিন্ন ঢৌৱে ঢৌ খেলি সদাকালৰ বাবে পুনৰুজ্জীৱিত (ৰিফ্ৰেচ) কৰি দিয়ে? এই স্থান পচন্দৰ হয় নহয়? স্বচ্ছতাও আছে আৰু ৰমণীয়তাও আছে। সুন্দৰতাও আছে। সিমানেই প্ৰাপ্তিও আছে। এনেকুৱা মনোৰঞ্জনৰ বিশেষ স্থান তোমালোক প্ৰেমিকাসকলৰ বাবে প্ৰেমিকে তৈয়াৰ কৰিছে য’ত আহিলে প্ৰেমৰ ৰেখাৰ ভিতৰত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে অনেক প্ৰকাৰৰ পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা। সকলোতকৈ বেছি পৰিশ্ৰম স্বাভাৱিক স্মৃতিৰ সেয়া সহজে অনুভৱ কৰা আৰু কোনটো পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হোৱা? লৌকিক চাকৰিৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা। ভোজন ৰন্ধাৰ পৰাও মুক্ত হৈ যোৱা। সকলো তৈয়াৰ হোৱা পোৱা যায় নহয় জানো। স্মৃতিও স্বতঃ অনুভৱ হয়। জ্ঞান ৰত্নৰ জোলাঙাও ভৰপূৰ হৈ থাকে। এনেকুৱা স্থানত য’ত পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যোৱা আৰু প্ৰেমত লীন হৈ যোৱা।

এনেও স্নেহৰ চিন হিচাপে বিশেষ এয়াই গোৱা হয় যে দুটি, দুটি হৈ নাথাকে কিন্তু দুটি মিলি এটি হৈ যায়। ইয়াকেই সমাহিত হৈ যোৱা বুলি কয়। ভক্তসকলে এই স্নেহৰ স্থিতিকে সমাহিত হৈ যোৱা বা লীন হৈ যোৱা বুলি কৈ দিছে। তেওঁলোকে লীন হৈ যোৱাৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। স্নেহত লীন হৈ যোৱা - এইটো স্থিতি হয় কিন্তু স্থিতিৰ সলনি তেওঁলোকে আত্মাৰ অস্তিত্বক সদাকালৰ বাবে সমাপ্ত কৰা বুলি ভাবি লৈছে। সমাহিত হৈ যোৱা অৰ্থাৎ সমান হৈ যোৱা। যেতিয়া পিতাৰ বা আত্মিক প্ৰেমিকৰ মিলনত মগন হৈ যোৱা তেতিয়া পিতাৰ সমান হোৱাৰ অথবা সমাহিত হৈ যোৱাৰ অৰ্থাৎ সমান হোৱাৰ অনুভৱ কৰা। এইটো স্থিতিকে ভক্তসকলে সমাহিত হৈ যোৱা বুলি কৈছে। লীনো হৈ যোৱা, সমাহিতো হৈ যোৱা। কিন্তু এয়া হৈছে মিলনৰ স্নেহৰ স্থিতিৰ অনুভূতি। বুজিলা! সেইবাবে বাপদাদাই নিজৰ প্ৰেমিকাসকলক চাই আছে।

সঁচা প্ৰেমিকা অৰ্থাৎ সদাকালৰ প্ৰেমিকা, স্বাভাৱিক (স্বতঃ) প্ৰেমিকা। সঁচা প্ৰেমিকাৰ বিশেষত্বসমূহো জানা। তথাপিও ইয়াৰ মুখ্য লক্ষণসমূহ হৈছে:-

প্ৰথম লক্ষণ - এজন প্ৰেমিকৰ দ্বাৰা সৰ্ব সম্বন্ধৰ সময় অনুযায়ী অনুভূতি কৰা। প্ৰেমিক এজন কিন্তু এজনৰ লগতেই সকলো সম্বন্ধ আছে। যিটো সম্বন্ধ বিচৰা আৰু যি সময়ত যিটো সম্বন্ধৰ আৱশ্যকতা হয় সেই সময়ত সেইটো সম্বন্ধৰ ৰূপত প্ৰীতিৰ ৰীতিৰ দ্বাৰা অনুভৱ কৰিব পাৰা। গতিকে প্ৰথম লক্ষণ - **সৰ্ব সম্বন্ধৰ অনুভূতি**। ‘সৰ্ব’ শব্দটিৰ প্ৰতি মনোযোগ দিবা। কেৱল সম্বন্ধ নহয়। কোনোবা এনেকুৱা দুষ্ট প্ৰেমিকাও আছে যিয়ে ভাবে সম্বন্ধতো গঢ়ি উঠিছে। কিন্তু সৰ্ব সম্বন্ধ গঢ়ি উঠিছেনে? আৰু দ্বিতীয় কথা - সময়ত সম্বন্ধৰ অনুভূতি হয়নে? জ্ঞানৰ আধাৰত সম্বন্ধ নে আন্তৰিক অনুভূতিৰে সম্বন্ধ আছে? বাপদাদা সঁচা অন্তৰত সন্তুষ্ট হয়। কেৱল তীব্ৰ মস্তিষ্কৰ সকলৰ প্ৰতি সন্তুষ্ট নহয়, কিন্তু দিলাৰাম অন্তৰকলৈয়ে সন্তুষ্ট হয়

সেইবাবে অন্তৰৰ অনুভৱ অন্তৰে জানে, দিলাৰামে জানে। অন্তৰক সমাহিত হোৱাৰ স্থান বুলি কোৱা হয়, মস্তিষ্কক নহয়। জ্ঞান সমাহিত কৰাৰ স্থান হৈছে মস্তিষ্ক, কিন্তু প্ৰেমিকক সমাহিত কৰাৰ স্থান হৈছে অন্তৰ। প্ৰেমিকে প্ৰেমিকাসকলৰ কথাই শুনাব নহয় জানো। কোনো কোনো প্ৰেমিকে মস্তিষ্ক বেছি চলায় কিন্তু অন্তৰৰ কাৰণে মস্তিষ্কৰ পৰিশ্ৰম আধা হৈ যায়। যিয়ে অন্তৰেৰে সেৱা কৰে বা স্মৰণ কৰে, তেওঁলোকৰ পৰিশ্ৰম কম সন্তুষ্টিতা বেছি হয়। আৰু যিয়ে অন্তৰৰ স্নেহেৰে স্মৰণ নকৰে, কেৱল জ্ঞানৰ আধাৰত মস্তিষ্কে স্মৰণ কৰে বা সেৱা কৰে, তেওঁলোকে বেছি পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, সন্তুষ্টি কম হয়। সফলতা হ'লেও, তথাপিও অন্তৰৰ সন্তুষ্টি কম হ'ব। এয়াই ভাবি থাকিব - হ'লতো ভালেই, কিন্তু তথাপি, তথাপিও.... কৰি থাকিব আৰু অন্তৰেৰে কৰাসকলে সদায় সন্তুষ্টিৰ গীত গাই থাকিব। অন্তৰৰ সন্তুষ্টিৰ গীত, মুখৰ সন্তুষ্টিৰ গীত নহয়। সঁচা প্ৰেমিকাই অন্তৰেৰে সৰ্ব সন্তুষ্টিৰ সময় অনুসৰি অনুভূতি কৰে।

দ্বিতীয় লক্ষণ - সঁচা প্ৰেমিকাই সকলো পৰিস্থিতিত, প্ৰতিটো কৰ্মত সদায় প্ৰাপ্তিৰ আনন্দত থাকিব। এটা হৈছে অনুভূতি, দ্বিতীয়তে হৈছে তাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তি। কোনোৱে অনুভূতিও কৰে যে হয় মোৰ পিতাও হয়, প্ৰেমিকো হয়। সন্তানো হয় কিন্তু প্ৰাপ্তি যিমান বিচৰা সিমান নহয়। পিতা, হয় কিন্তু উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্তিৰ আনন্দ নাথাকে। অনুভূতিৰ লগতে সৰ্ব সন্তুষ্টিৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তিৰো অনুভৱ হওঁক। উদাহৰণ স্বৰূপে - পিতাৰ সন্তুষ্টিৰ দ্বাৰা সদায় উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি হওঁক, ভৰপূৰ হওঁক। সৎগুৰুৰ দ্বাৰা সদায় বৰদানেৰে সম্পন্ন স্থিতিৰ বা সদায় সম্পন্ন স্বৰূপৰ অনুভৱ হওঁক। গতিকে প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱৰো আৱশ্যকতা আছে। সেয়া হ'ল সন্তুষ্টিৰ অনুভৱ, এয়া হ'ল প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ। বহুতৰে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ নহয়। মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান হয় কিন্তু সময়ত শক্তিসমূহৰ প্ৰাপ্তি নহয়। যদি প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি নহয় তেন্তে প্ৰাপ্তিতো অভাৱ আছে। গতিকে **অনুভূতিৰ লগতে প্ৰাপ্তি স্বৰূপো হওক** - এয়া হৈছে সঁচা প্ৰেমিকাৰ লক্ষণ।

তৃতীয় লক্ষণ - যিসকল প্ৰেমিকাৰ অনুভূতি আছে, প্ৰাপ্তিও আছে তেওঁলোক সদায় তৃপ্ত হৈ থাকিব, কোনো কথাতে অপ্ৰাপ্ত আত্মা যেন নালাগিব। গতিকে 'তৃপ্তি' - এয়া প্ৰেমিকাৰ বিশেষত্ব। য'ত প্ৰাপ্তি আছে, ত'ত তৃপ্তি নিশ্চয় আছে। যদি তৃপ্ত নহয় তেন্তে অৱশ্যে প্ৰাপ্তিত অভাৱ আছে আৰু যদি প্ৰাপ্তি নাই তেন্তে সৰ্ব সন্তুষ্টিৰ অনুভূতিৰ অভাৱ আছে। **গতিকে তিনিটা লক্ষণ আছে - অনুভূতি, প্ৰাপ্তি আৰু তৃপ্তি।** সদায় তৃপ্ত আত্মা। যেনেকুৱাই সময় নহওঁক, যেনেকুৱাই বায়ুমণ্ডল নহওঁক, যেনেকুৱাই সেৱাৰ সাধন নহওঁক, যেনেকুৱাই সেৱাৰ সংগঠনৰ সংগী নহওঁক কিন্তু সকলো পৰিস্থিতিতে, সকলো কাৰ্যকলাপত তৃপ্ত হওক। এনেকুৱা সঁচা প্ৰেমিকা হোৱানে? তৃপ্ত আত্মাৰ কোনো হদৰ ইচ্ছা নাথাকিব। এনেও চোৱা তৃপ্ত আত্মা বহুত কমসংখ্যক থাকে। কোনোবা নহয় কোনোবা কথাত লাগিলে মানৰ, সন্তুষ্টিৰ ভোক থাকে। ভোকাতুৰ কেতিয়াও তৃপ্ত নহয়। যাৰ সদায় পেট ভৰি থাকে, তেওঁ তৃপ্ত হয়। গতিকে যিদৰে শৰীৰৰ ভোজনৰ ভোক আছে তেনেদৰে মনৰ ভোক আছে - সন্তুষ্টি, মান, সহায়, সাধন। এয়া হ'ল মনৰ ভোক। গতিকে যিদৰে শৰীৰৰ তৃপ্তসকল সদায় সন্তুষ্টি হ'ব, সেইদৰে মনৰ তৃপ্তসকল সদায় সন্তুষ্টি হ'ব। সন্তুষ্টি তৃপ্তিৰ লক্ষণ। যদি তৃপ্ত আত্মা নহয়, শৰীৰৰ ভোক বা মনৰ ভোক থাকে তেন্তে যিমানেই নাপাওক, পাবও বেছিকৈ কিন্তু তৃপ্ত আত্মা নোহোৱাৰ কাৰণে সদায়েই অতৃপ্ত হৈ থাকিব। অসন্তুষ্টি থাকিব। যিসকল ৰাজকীয় হয় তেওঁলোক অলপতে সন্তুষ্টি হয়। ৰাজকীয় আত্মাসকলৰ লক্ষণ হৈছে তেওঁলোক সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকিব, এখন ৰুটিতো তৃপ্ত আৰু 36 প্ৰকাৰৰ ভোজনতো তৃপ্ত হ'ব। আৰু যিসকল অতৃপ্ত হ'ব, তেওঁলোক 36 প্ৰকাৰৰ ভোজন পালেও তৃপ্ত নহ'ব কিয়নো মনৰ ভোক আছে। সঁচা প্ৰেমিকাৰ লক্ষণ- সদায় তৃপ্ত আত্মা হ'ব। গতিকে তিনিওটি লক্ষণেই পৰীক্ষা কৰা। সদায় এইটো ভাবিবা - "আমি কাৰ প্ৰেমিকা! যি সদায় সম্পন্ন হয় এনেকুৱা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা!" গতিকে সন্তুষ্টি কেতিয়াও নেৰিবা। সেৱা এৰি দিয়া কিন্তু সন্তুষ্টি নেৰিবা। যি সেৱাই অসন্তুষ্টি কৰে সেই সেৱা সেৱা নহয়। সেৱাৰ অৰ্থই হৈছে মেৱা (ফল) দিওঁতা সেৱা। গতিকে সঁচা প্ৰেমিকা সকলো হদৰ ইচ্ছাৰ পৰা মুক্ত, সদায় সম্পন্ন আৰু সমান হ'ব।

আজি প্ৰেমিকাসকলৰ কাহিনী শুনাই আছোঁ। দুষ্টালিও বহুত কৰে। প্ৰেমিকেও চাই চাই হাঁহি থাকে। দুষ্টালি লাগিলে কৰা কিন্তু প্ৰেমিকক প্ৰেমিক বুলি বুজি তেওঁৰ আগত কৰা, আনৰ ওচৰত নহয়। ভিন্ন ভিন্ন হদৰ স্বভাৱ, সংস্কাৰৰ দুষ্টালি কৰে। য'ত 'মোৰ স্বভাৱ', 'মোৰ সংস্কাৰ' শব্দ আহি যায়, তাতো দুষ্টালি আৰম্ভ হৈ যায়। পিতাৰ যি স্বভাৱ সেয়াই মোৰ স্বভাৱ হওঁক। মোৰ স্বভাৱ পিতাৰ স্বভাৱতকৈ ভিন্ন হ'ব নোৱাৰে। সেয়া মায়াৰ স্বভাৱ, পৰৰ স্বভাৱ। তাক মোৰ বুলি কিদৰে ক'বা? মায়া পৰৰ, নিজৰ নহয়। পিতা নিজৰ। মোৰ স্বভাৱ অৰ্থাৎ পিতাৰ স্বভাৱ। মায়াৰ স্বভাৱক মোৰ বুলি কোৱাটোও ভুল। 'মোৰ' শব্দটিয়েই পাকচক্ৰত আনি দিয়ে অৰ্থাৎ চক্ৰত আনি দিয়ে। প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকৰ আগত এনেকুৱা দুষ্টালিও দেখুৱায়। যি পিতাৰ সেয়া মোৰ। সকলো কথাতে ভক্তিতো এয়াই কয়- যি তোমাৰ সেয়াই মোৰ আৰু মোৰ একো নাই। কিন্তু যি তোমাৰ সেয়া মোৰ। যি পিতাৰ সংকল্প সেয়াই মোৰ সংকল্প। সেৱাৰ ভূমিকা পালন কৰাত যি পিতাৰ

সংস্কাৰ-স্বভাৱ, সেয়া মোৰ। তেতিয়া ইয়াৰ দ্বাৰা কি হ'ব? হৃদৰ (সীমিত) মোৰ তোমাৰ হৈ যাব। যি তোমাৰ সেয়াই মোৰ, মোৰ বেলেগ নাই। যিয়েই পিতাৰ পৰা ভিন্ন সেয়া মোৰ নহয়েই, সেয়া মায়াৰ পাক সেইবাবে এই হৃদৰ দুষ্টালিৰ পৰা ওলাই আত্মিক দুষ্টালি - মই তোমাৰ আৰু তুমি মোৰ, ভিন্ন ভিন্ন সম্বন্ধৰ অনুভূতিৰ আত্মিক দুষ্টালি লাগিলে কৰা। কিন্তু এয়া নকৰিবা। সম্বন্ধ পালন কৰোঁতেও আত্মিক দুষ্টালি কৰিব পাৰা। প্ৰেমৰ প্ৰীতিৰ দুষ্টালি ভাল। কেতিয়াবা সখীৰ সম্বন্ধেৰে প্ৰেমৰ দুষ্টালিৰ অনুভৱ কৰা। সেয়া দুষ্টালি নহয় অনন্যতাহে। স্নেহৰ দুষ্টালি প্ৰিয় হয়। যিদৰে সৰু ল'ৰা-ছোৱালী বহুত স্নেহী আৰু পবিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে সিহঁতৰ দুষ্টালি সকলোৰে ভাল লাগে। শিশুৰ শুদ্ধতা আৰু পবিত্ৰতা থাকে। আৰু ডাঙৰে যদি কোনো দুষ্টালি কৰে সেয়া বেয়া বুলি মনা হয়। গতিকে পিতাৰ সৈতে ভিন্ন ভিন্ন সম্বন্ধৰ, স্নেহৰ, পবিত্ৰতাৰ দুষ্টালি লাগিলে কৰা, যদি কৰিবই লাগে।

‘সদায় হাত আৰু সান্নিধ্য’ই সঁচা প্ৰেমিক প্ৰেমিকাৰ লক্ষণ। সান্নিধ্য আৰু হাত যাতে এৰি নিদিয়া। সদায় বুদ্ধিৰ সান্নিধ্য হওক আৰু পিতাৰ প্ৰত্যেক কাৰ্যত সহযোগৰ হাত থাকক। পৰস্পৰ সহযোগৰ চিন হিচাপে হাতত হাত মিলাই দেখুৱায় নহয়। গতিকে সদায় পিতাৰ সহযোগী হোৱা - এয়া হৈছে সদায় হাতত হাত আৰু সদায় বুদ্ধিৰে লগত থকা। মনৰ নিষ্ঠা আৰু বুদ্ধিৰ সংগ। এইটো স্থিতিত থকা অৰ্থাৎ সঁচা প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকাৰ ভংগীত থকা। বুজিলা? প্ৰতিশ্ৰুতিয়েই হৈছে এয়া যে সদায় লগত থাকিম। কেতিয়াবা কেতিয়াবা লগত থাকিম - এইটো প্ৰতিশ্ৰুতি নহয়। মনৰ আসক্তি কেতিয়াবা প্ৰেমিকৰ প্ৰতি থাকিব কেতিয়াবা নাথাকিব তেন্তে সেয়া সদায় লগত থকাতো নহ'ল নহয় জানো, সেইবাবে এইটো সঁচা প্ৰেমিকাৰ ভংগীত থকা। দৃষ্টিতো প্ৰেমিক, বৃত্তিতো প্ৰেমিক, সৃষ্টিয়েই প্ৰেমিক।

গতিকে এয়া প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকাসকলৰ ৰঙ্গমঞ্চ। বাগিচাও আছে আৰু সাগৰৰ তীৰো আছে। এয়া আচৰিত এনেকুৱা ব্যক্তিগত (প্ৰাইভেট) সাগৰৰ তীৰ হয়, যি হাজাৰৰ মাজতো ব্যক্তিগত। প্ৰত্যেকেই অনুভৱ কৰে- মোৰ প্ৰতি প্ৰেমিকৰ ব্যক্তিগত মৰম আছে। প্ৰত্যেকৰে ব্যক্তিগত মৰমৰ অনুভৱ প্ৰাপ্ত হোৱা- এয়াই আচৰিত প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা। হওতে এজনেই প্ৰেমিক কিন্তু সকলোৰে। সকলোৰে অধিকাৰ সকলোতকৈ বেছি। প্ৰত্যেকৰে অধিকাৰ আছে। অধিকাৰত নম্বৰ নাই, অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাত নম্বৰ হৈ যায়। সদায় এইটো স্মৃতি ৰাখা যে “ঈশ্বৰীয় বাগিচাত হাত আৰু সংগ দি চলি আছোঁ বা বহি আছোঁ। আত্মিক সাগৰৰ তীৰত হাত আৰু সংগ দি আনন্দোৎসৱ কৰি আছোঁ”। তেতিয়া সদায় মনোৰঞ্জন কৰি থাকিবা, সদায় আনন্দিত হৈ থাকিবা, সদায় সম্পন্ন হৈ থাকিবা। বাৰু।

এই ডবল বিদেশীসকল ডবল ভাগ্যৱান হয়। বহুত ভাল যে এতিয়ালৈকে আহি উপস্থিত হৈ গৈছে। আগলৈ কি পৰিৱৰ্তন হ'ব, সেয়াতো নাটক (ড্ৰামা)। কিন্তু ডবল ভাগ্যৱান হোৱা যে সময় অনুসৰি আহি উপস্থিত হৈ গ'লা। ভালবাৰু।

সদায় অবিনাশী প্ৰেমিকা হৈ আত্মিক প্ৰেমিকৰ সৈতে প্ৰীতিৰ ৰীতি পালন কৰোঁতা, সদায় নিজক সৰ্ব প্ৰান্তিৰে সম্পন্ন অনুভৱ কৰোঁতা, সদায় সকলো স্থিতি বা পৰিস্থিতিত তুষ্ট হৈ থাকোঁতা, সদায় সন্তুষ্টিৰ সম্পদেৰে ভৰপূৰ হৈ আনকো ভৰপূৰ কৰোঁতা, এনেকুৱা সদায় সংগত থকা আৰু হাত মিলাওঁতা সঁচা প্ৰেমিকাসকলক আত্মিক প্ৰেমিকৰ আন্তৰিক স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বৰদান: সদায় শ্ৰেষ্ঠ আৰু নতুন প্ৰকাৰৰ সেৱাৰ দ্বাৰা বৃদ্ধি কৰোঁতা সহজ সেৱাধাৰী হোৱা সংকল্পৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰা এয়াও সেৱাৰ শ্ৰেষ্ঠ আৰু নতুন পদ্ধতি, যিদৰে সোণাৰীয়ে সদায় ৰাতিপুৱা নিজৰ সকলো ৰত্ন পৰীক্ষা কৰে যে পৰিষ্কাৰ হৈ আছেনে, উজ্জ্বলতা ঠিকে আছেনে, সঠিক ঠাইত ৰখা হৈছেনে... সেইদৰে নিতৌ অমৃতবেলা নিজৰ সম্পৰ্কত অহা আত্মাসকলৰ ওপৰত সংকল্পৰ দ্বাৰা দৃষ্টি নিষ্ক্ষেপ কৰা, যিমানো তোমালোকে তেওঁলোকক সংকল্পেৰে স্মৰণ কৰিবা সিমানো সেই সংকল্প তেওঁলোকৰ ওচৰত যাব.... সেৱাৰ এইটো নতুন পদ্ধতি প্ৰয়োগ কৰি বৃদ্ধি কৰি যোৱা। তোমালোকৰ সহজ যোগৰ সূক্ষ্ম শক্তিয়ে আত্মাসকলক তোমালোকৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰিব।

স্লোগান: অজুহাত দেখুওৱাতো নিষ্ক্ৰিয় (মাৰ্জ) কৰা আৰু বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিক জাগ্ৰত (ইমাৰ্জ) কৰা।

!! ওঁম শান্তি !!